

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Γ΄.

Ότε έστι περί του εν θεοτέρω άνθρωπε
βουλόμετο ή περί παιδείας και αρετῆς και
των αρετῶν αείων. (Πλάτ. Θεάγος).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1884

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΙΤΣΙΟΣ

Ε.γ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

τέρῳ χωρίῳ, ἐξέδωκεν Ἄναξ εὐρος. Περιττὸν δ' ἴσως εἶνε νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι, διὰ γωνιωδῶν γραμμάτων γραφομένου τοῦ ΑΝΑΞΕΟΥΣ, οὐδεμίαν διαφορὰ ὑπάρχει τοῦ ἀναξέος καὶ Ἄναξ εὐρος, μόνη δ' ἡ ἔννοια, μόνον οὐχὶ φωνὴν ἀφιεῖσα, βοᾷ ὅτι ἤκιστα ἐπαινετός εἶνε, ἂν τις παραλαμβάνων τὸ ἀνύπαρκτον καὶ περὶ τὸν σχηματισμὸν ὅλως πλημμελὲς κύριον ὄνομα Ἄναξ εὐρος, καταλείπη τὸ μόνον ὀρθῶς ἔχον: ἀναξέος, ἦτοι ὁ ἀφέντης της.

Καὶ ἡ φράσις δὲ «ἡ συνάθουρεν» ὀφείλει νὰ προενεχθῇ οὕτω, «ἡ συνάθουρεν» ἐπειδὴ μᾶλλον κατάλληλος φαίνεται τῷ λόγῳ ἡ δοτικὴ ἢ ἡ ὀνομαστικὴ. Γνωστὸν δ' εἶνε ὅτι οὐχὶ ὀλιγάκις ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς παραλείπεται τὸ ἰ τῆς δοτικῆς.

Μεταγραπτέον λοιπὸν τὸ ὅλον ἐπίγραμμα οὕτω:

Παρθενόπην κύνα θάψεν ἀναξέος,, ἡ συνάθουρεν
ταύτην τερωπῶλης ἀντιδιδούς χάριτα.

Ἔστ' ἄθλον στοργῆς ἄρα καὶ κυσίν, ὧς νυ καὶ ἡ δε
εὔνουσ οὔσα τροφεῖ σῆμα λείλονχε τό δε.

Ἔς τό δ' ὀρῶν χρηστὸν ποιοῦ φίλον, ὅς σε προθύμως
καὶ ζῶντα στέργοι καὶ νεκρὸν ἀμφιέποι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰανουαρίου 1884.

Ὁ ἑταῖρος
ΘΕΜ. ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ.

ΒΑΣΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΦΑΙΡΕΣΕΩΣ

τῶν ἀκεραίων ἀριθμῶν.

Ἐν τῇ ἀριθμητικῇ, βάσανος ἢ δοκιμὴ καλεῖται δευτέρα τις πρᾶξις, ἣν ἐκτελοῦμεν, ὅπως βεβαιωθῶμεν περὶ τῆς ἀληθείας ἄλλης τινὸς πράξεως, προγενεστέρως ἐκτελεσθείσης.

Κατὰ γενικὸν δὲ κανόνα, πᾶσαι αἱ τῶν ἀκεραίων πράξεις δοκιμάζονται δι' ἄλλων ἐναντίων, τ. ἔστιν, ἡ μὲν πρόσθεσις διὰ τῆς

Ἦδη δὲν πρόκειται ν' ἀναφέρωμεν ἐν ἐκτάσει τὸν τοῖς πᾶσι γνωστὸν τρόπον, δι' οὗ ἐκτελεῖται ἡ τῆς ἀφαιρέσεως βάσανος, ἀλλὰ νὰ ὑποδείξωμεν ἀπλῶς, ὅτι δυνάμεθα καὶ δι' ἄλλου τρόπου νὰ ἐκτελώμεν τὴν τῆς ἀφαιρέσεως δοκιμὴν, ἥτοι ὄχι μόνον διὰ τῆς προσθέσεως, ὡς ὑπαγορεύει ὁ θεμελιώδης κανὼν, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῆς ἔτι τῆς ἀφαιρέσεως.

Ἄντι νὰ προσθέτωμεν δηλονότι εἰς τὸν ἀφαιρετέον τὴν διαφορὰν, ἵνα εὕρωμεν ἄθροισμα αὐτὸν τὸν μειωτέον, ὡς εἴθισται, κατὰ τὸ ἐπόμενον παράδειγμα

$$\begin{array}{r}
 450 \text{ μειωτέος} \\
 230 \text{ ἀφαιρετέος} \\
 \hline
 220 \text{ διαφορὰ} \\
 \hline
 450 \text{ (βάσανος),}
 \end{array}$$

δυνάμεθα εὐκόλως (ἄγοντες προηγουμένως ὀριζοντίαν γραμμὴν) νὰ αφαιρῶμεν τὴν διαφορὰν ἀπὸ τοῦ μειωτέου καὶ νὰ εὕρισκωμεν ὡς διαφορὰν αὐτὸν τὸν ἀφαιρετέον, ὁσάκις ἡ πράξις εἶναι ὀρθή.

Ὅταν ὁμως δὲν προκύπτῃ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα, σημεῖον, ὅτι ἐξάπαντος συνέβη λάθος τι καὶ ἀνάγκη νὰ ἐπαναληφθῇ ἐκ νέου ἡ πράξις ἢ καὶ αὐτὴ ἢ δοκιμὴ.

Παραδείγματα.

Μειωτέος	9	90	450	5654
Ἀφαιρετέος	4	15	230	3425
Διαφορὰ	<u>5</u>	<u>75</u>	<u>220</u>	<u>2229</u>
(ἀφαιρετέος=δοκιμὴ)	4	15	230	3425

N. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ.